

Η Αρχαία Σοφία και η Μετενσάρκωση

Είναι κάπως θλιβερός ο συλλογισμός ότι παρά τα εκατομμύρια ετών κατά τα οποία υπολογίζεται πως υπάρχει ανθρώπινη ζωή πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη, δεν υπάρχει καμία καθολική πίστη σχετικά με το από πού ερχόμαστε και προς τα πού πάμε, ή κι αν όντως ερχόμαστε από κάπου και πάμε κάπου. Το νόημα και ο σκοπός της ζωής απέχουν ακόμα αρκετά από την ακτίνα δράσης της φυσικής επιστήμης· έτσι, παραμένουν ζητήματα πίστης στην καλύτερη περίπτωση και όχι σπάνια απόγνωσης. Ο πόνος του κόσμου, η ολοφάνερη αναλγησία της Φύσης, οι αξιοθαύμαστες ανισότητες της ανθρώπινης ύπαρξης, οι φαινομενικά σοβαρές αδικίες στις ζωές της πλειονότητας των ανθρώπων, είναι, όσο μας επιτρέπει η λογική μας, τόσο τεράστια αινίγματα ακόμα και σήμερα, στις αρχές του εικοστού πρώτου αιώνα, όσο ήταν πάντοτε από τότε που εντοπίζουμε τα πρώτα ίχνη της ανθρώπινης ιστορίας. Υπό την παρούσα κατάσταση, λοιπόν, δεν έχουμε την πολυτέλεια να μπορούμε να αγνοήσουμε χωρίς δεύτερη σκέψη όποια θεωρία αποπειράται σοβαρά να ρίξει φως στο σκοτάδι.

Η γενική υπόθεση της προϋπάρξεως (στην οποία εμπίπτει το ειδικό δόγμα της μετενσάρκωσης) είναι αλήθεια ότι δεν επιλύει θεμελιώδη ζητήματα, αλλά πιέζει πιο πίσω κάποιες αρχικές δυσκολίες. Προσφέρει ένα αρκετά ευρύ πεδίο για την ανάπτυξη του ατόμου σε σύγκριση με το περιορισμένο, κλειστό και στενό χώρο μίας σύντομης ζωής στη γη και προβλέπει ένα σκηνικό ή σειρά σκηνικών για τις πράξεις και τις σκηνές του δράματος μίας ολόκληρης ζωής της ανθρώπινης ψυχής πριν την παρούσα ύπαρξη. Επίσης, μας επιτρέπει να ερευνήσουμε τη γενική ιδέα ενός νόμου ηθικής αιτιότητας καθορίζοντας την παρούσα σχέση μας με τις συγκυρίες με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην συγκρούεται με το εγγενές αίσθημα δικαιοσύνης μας.

Ως δεδομένο το οποίο επιδέχεται επιστημονική διερεύνηση, η μετενσάρκωση είναι αδύνατο να αποδειχθεί ή να απορριφθεί. Ενδείξεις υπάρχουν, αλλά είναι απλές και τείνουν προς την πιθανότητα. Ωστόσο, εάν μας ενδιαφέρει να αποδεχούμε τις παλιές παραδόσεις (που θα ήταν απερισκεψία να τις αγνοήσουμε), θα βρούμε Γραφές και έθιμα Ανατολίτικων λαών με μεγάλη πνευματική και φιλοσοφική ιστορία, ιδιαίτερα εμφατικά στη διδασκαλία του εν λόγω δόγματος. Το ίδιο ισχύει και για τα Πυθαγόρεια και Πλατωνικά συστήματα. Πέρα από τις Ελληνικές φιλοσοφικές και μυστηριακές σχολές, ο Ευρωπαϊκός νους φαίνεται να αγνοεί το εν λόγω δόγμα, αλλά αυτή η άγνοια δε βαραίνει καθόλου τους ανθρώπους μίας ηπείρου, της οποίας ο πολιτισμός είναι σχετικά πρόσφατης ανάπτυξης και της οποίας ο πληθυσμός ήταν βαρβαρικός αρκετό καιρό μετά την περίοδο κατά την οποία η Αίγυπτος, η Άπω και η Εγγύς Ανατολή παρήκμασαν ως υψηλά κέντρα θρησκευτικής και φιλοσοφικής σοφίας.

Η ιστορία της πολιτισμένης Ευρώπης ουσιαστικά, συγχρονίζεται με εκείνη της Χριστιανικής Εκκλησίας, η οποία ήλεγχε (ή απέκρυπτε) τα κλειδιά τα οποία σχετίζονταν με πληροφορίες επί των απόκρυφων ζητημάτων και εφόσον η Εκκλησία παρέμεινε σιωπηλή επί του ζητήματος της μετενσάρκωσης, δεν υπήρχε τρόπος μέσω του οποίου να μπορούσε να διαδοθεί στη Δύση η ιδέα, μέχρι που πρωτοπαρουσιάστηκε από το «Θεοσοφικό» κίνημα περί τα τέλη του δεκάτου ενάτου αιώνα. Τότε η αποδοχή της διευκολύνθηκε από δύο λόγους. Πρώτον, από τη μετάφραση και διάδοση σε εμάς της ιερής και φιλοσοφικής γραμματείας της Ανατολής, όπου το δόγμα χαίρει καθολικής αποδοχής. Και δεύτερον, από την παραδοχή της Δυτικής επιστήμης ότι η Φύση συνεχώς εξελίσσεται μέσα από μία διαδικασία, σύμφωνα με την οποία κάθε μορφή ζωής προοδεύει κλιμακωτά και μέσα από μία αλληλουχία αυξανόμενων μορφολογικών αλλαγών.

Ο νους δεν μπορεί παρά να είναι ικανοποιημένος παρατηρώντας μία σταδιακή διαδικασία τελειοποίησης, η οποία αφορά σε μία διαδοχή γεννήσεων και θανάτων και ατενίζοντας τη ζωή κοιμωμένη ως ορυκτό, οραματιζόμενη ως φυτό, αφυπνιζόμενη ως ζώο, να αποκτά ατομική συνείδηση και ελευθερία βουλήσεως ως άνθρωπος, με την

πρόσθετη προοπτική της πνευματικής εξέλιξης και προόδου στην πορεία του χρόνου, στο επέκεινα.

Αυτό το οποίο ο μυστικιστικός νους της Ανατολής διορατικά αντιλήφθηκε και μέχρι στιγμής υποστηρίζει ως αληθινό, το συναντά τελικά η πρακτική διάνοηση της Δύσης δια της επαγωγικής επιστημονικής έρευνας, τα αποτελέσματα της οποίας υποδεικνύουν ότι κάθε μορφή ζωής προάγεται σε όλο και πιο τέλεια συνείδηση, με αργή, υπομονετική κλιμάκωση και μέσα από αναρίθμητες μεθόδους και δομές. Το πιο ισχυρό επιχείρημα υπέρ της προϋπάρξεως και της μετενσαρκώσεως μας προσφέρεται από την ίδια τη γενικότερη σύλληψη της ιδέας περί Θείας Δημιουργικής Δυνάμεως και από την αντιστοιχία μεταξύ ψυχολογικής και βιολογικής εξέλιξης. Εάν οι βελτιωμένοι βιολογικοί τύποι ζωής έχουν εμφανιστεί διαδοχικά και όχι ταυτόχρονα με τα κατώτερα είδη – εάν ο Θεός, αποφεύγοντας την υπερφυσική παρέμβαση, αποκομίζει τα διάφορα είδη από αυτά τα ίδια ως φυσική διαδοχή, τότε δείχνει επίσης πιθανό οι πιο βελτιωμένοι ψυχολογικοί τύποι μέσα στα ίδια βιολογικά είδη να μη δημιουργούνται ξαφνικά, αλλά να προκύπτουν ως το αποτέλεσμα μίας φυσικής ανάπτυξης κατώτερων τύπων. Η αληθινή ιδέα περί Θείας Δημιουργικής Δυνάμεως, όπως την γνωρίζουμε από τη βιολογία, μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι οτιδήποτε μας «αιφνιδιάζει» όπως μία ιδιοφυής σκέψη ή κάτι ιερό πρέπει να έχει προετοιμαστεί με συνειδητές επίπονες προσπάθειες μίας ελεύθερης ανθρώπινης θελήσεως και όχι να αποτελεί το αιφνίδιο δημιούργημα του Θεού χωρίς καμμία συνάφεια με τη γενική εξέλιξη της πνευματικής ζωής.

Πραγματικά, μία τέτοια ξαφνική δημιουργία ανώτερων ειδών, τα οποία δεν έχουν κάνει τίποτε το οποίο να είναι αντάξιο αυτού του ανώτερου επιπέδου, θα ήταν άδικο απέναντι σε εκείνους οι οποίοι ανέρχονται αργά στα ανώτερα επίπεδα με συνειδητές, επίπονες προσπάθειες και μόχθο.

Γιατί θα μπορούσαν κάποιιοι να μας υποσκελίσουν εξ αρχής χωρίς να έχουν κάνει κάτι για να επιτύχουν την επιδίωξη των δικών μας προσδοκιών; Κάθε αγωνιζόμενο πνεύμα γνωρίζει τη θαυμάσια επενέργεια της Θείας χάριτος μέσα του και ακόμα κι αυτή η εμπειρία μας δείχνει ότι ο Θεός επενεργεί επί μίας ζώσας ψυχής, υψώνοντας αυτή την ήδη υπάρχουσα ψυχή σε υψηλότερα πεδία και όχι εμφανίζοντας ξαφνικά μία αγγελική τελειότητα στα πλαίσια της ανθρώπινης ζωής χωρίς αυτόβουλη προσπάθεια ή προηγούμενη εμπειρία.

Αντιλαμβανόμαστε το μηχανισμό του Δημιουργού μας μέσα μας πάντα ως συμπλήρωμα σε κάτι, το οποίο βασίζεται πάνω στη δική μας ελεύθερη βούληση και αυτό είναι τουλάχιστον ένα από τα νοήματα του Ευαγγελίου, το οποίο λέει: «ΔΙΟΤΙ ΟΣΤΙΣ ΕΧΕΙ ΕΤΙ ΘΕΛΕΙ ΔΟΘΗ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΘΕΛΕΙ ΠΕΡΙΣΣΕΥΘΗ» (παραβολή του σπορέως – κατά Ματθ. 13:12). Ο Θεός δρα σύμφωνα με τους δικούς Του γενικούς νόμους, τους οποίους ο άνθρωπος μπορεί να ανακαλύψει και να εφαρμόσει.

Αυτοί οι νόμοι δεν περιορίζουν τη Θεία παντοδυναμία· είναι απλά η αντανάκλαση αυτής της παντοδυναμίας στην ανθρώπινη διάνοηση. Το να αντιληφθούμε το Θείο νόμο είναι απλά το να δώσουμε ανθρώπινη έκφραση (σύμφωνα με τις δυνατότητες της ανθρώπινης νόησης) σε μία Θεία πραγματικότητα, η οποία ως προς το Θεό δεν έχει τη μορφή καμίας ανθρώπινης διατύπωσης.

Με αυτό το δεδομένο, μπορούμε να αντιμετωπίσουμε όλες τις διατυπώσεις, τις οποίες συλλαμβάνουμε καθαρά, ως νόμους της ύπαρξης και της ζωής και όπως υπάρχει ο νόμος της βαρύτητας, ο οποίος εξηγεί την πτώση μίας πέτρας και ο νόμος της κίνησης, ο οποίος εξηγεί την πτήση ενός πουλιού – έτσι, από εμπειρία, συμπεραίνουμε ότι υπάρχει ένας αντίστοιχα καθολικός νόμος του πνεύματος, σύμφωνα με τον οποίο κατά την επίγεια εμπειρία μας, υψηλότερα στάδια πνευματικής ή ηθικής δύναμης προσεγγίζονται με προσπάθεια, εκπαίδευση, αυταπάρνηση και αβίαστη ταπεινοφροσύνη.

Η καταφανής εκδήλωση κάποιου υψηλότερου πεδίου συνεπάγεται κατά συνέπεια, προϋπάρχουσες προσπάθειες και εάν, στην τρέχουσα ζωή μας, δεν έχει υπάρξει τέτοια μέριμνα, δικαίως θα αναγνωρίσουμε ότι οι αναγκαίες προσπάθειες είχαν

τελεσθεί στο ξεχασμένο παρελθόν του κάθε υψηλότερου πνεύματος και, στην περίπτωση του ανθρώπινου πνεύματος, θα μπορούσαν να είχαν τελεσθεί μόνον σε παρελθούσες ανθρώπινες ενσαρκώσεις, υποδηλώνοντας, στην πραγματικότητα, την γνώση και την εμπειρία ανθρωπίνων συνθηκών, οι οποίες μόνον κατ' αυτόν τον τρόπο θα μπορούσαν να αποκτηθούν.

Οι προσπάθειες του κάθε πνεύματος ατομικά υποστηρίζονται από τη Θεία χάρη, όμως μόνον εκείνοι οι οποίοι έχουν κατακτήσει κάτι από μόνοι τους, μπορούν να περιμένουν Θεία βοήθεια ώστε να επιτύχουν περισσότερα, πέρα από όσα τους αξίζουν. Η αντιστοιχία μεταξύ της εξέλιξης των οργανισμών και της ανάπτυξης μίας ψυχής δείχνει την αναγκαιότητα αρκετών ανθρώπινων ενσαρκώσεων για κάθε πνεύμα ατομικά, έτσι ώστε η μεγαλοσύνη, η οποία εκδηλώνεται στο σύντομο χρόνο της μίας ζωής, να μπορεί να θεωρηθεί ως σταδιακό χτίσιμο στην πορεία πολυάριθμων προηγούμενων ζωών.

Τώρα, η εξέλιξη, παρόλο που σήμερα είναι γενικώς αποδεκτή ως καθολική διεργασία στη Φύση, θεωρείται γενικά ακόμη μία σύγχρονη ανακάλυψη. Ωστόσο, αυτή η άποψη είναι λανθασμένη, αφού η Αρχαία Σοφία, η οποία αποτελεί το φιλοσοφικό υπόβαθρο διαφόρων σύγχρονων μυητικών συστημάτων, την γνώριζε και λειτουργούσε σύμφωνα με αυτήν, γενιές πριν οι επιστήμονες αποδεχτούν τη θεωρία το δέκατο ένατο αιώνα. Η διδασκαλία της Αρχαίας Σοφίας αναγνώριζε, ότι σε όλη τη Δημιουργία δεν υπάρχει παρά Μία Ζωή, η οποία υποδιαιρείται και διαφοροποιείται σε αναρίθμητες μορφές και εξελίσσεται μέσα από αυτές από χαμηλότερες σε υψηλότερες βαθμίδες τελειότητας. Μεταφορικά, η Φύση υποτίθεται ότι είναι το αχανές, γενικό λατομείο και δρυμός, από το οποίο λαξεύονται οι ατομικές ζωές ακριβώς όπως οι λίθοι και η ξυλεία, τα οποία, όταν υπόκεινται στη δέουσα επεξεργασία, προορίζονται να ταιριάξουν μαζί και να οικοδομήσουν μία νέα «ανώτερη» σύνθεση. Η Αρχαία Σοφία βεβαιώνει ότι κάθε ζωή έχει προέλθει από την «Ανατολή» (το Μέγα Κόσμο του άπειρου Πνεύματος) και έχει ταξιδέψει προς τη «Δύση» (το Μικρό Κόσμο της περιορισμένης δομής και σάρκωσης), από όπου, όταν τελικά τελειοποιηθεί δια της εμπειρίας σε συγκεκριμένες συνθήκες, εντέλλεται να επιστρέψει στην «Ανατολή». Κατά συνέπεια, η Ζωή θεωρείται ότι υποδιαιρείται και διασκορπίζεται σε αναρίθμητες εξατομικευμένες ζωές ή ψυχές και περνά από τη μία σαρκωμένη δομή στην άλλη σε συνεχή πρόοδο. Αυτές οι εξατομικευμένες ψυχές αποκαλούντο «λίθοι» και αν ανατρέξουμε πίσω τον ρου της ιστορίας, θα βρούμε την αλληγορία της ανθρώπινης ψυχής με τη λίθο, μαζί με οδηγίες για την κατεργασία της ώστε να καταστεί από ακατέργαστη, τέλεια.

Η σαρκωμένη δομή, την οποία ενδύεται η ψυχή καθώς εισέρχεται στον κόσμο, θεωρείται παροδική, μεταβλητή, ευπαθής και μικρής διάρκειας σε σύγκριση με τη ζωή ή την ψυχή, η οποία της προσδίδει ζωή· ωστόσο, λαμβάνεται υπ' όψιν ως έχουσα τη μεγαλύτερη σημασία κατά μία άλλη έννοια, αφού προσφέρει ένα υπομόχλιο για την εκπαίδευση και οικοδόμηση της ψυχής. Γι' αυτό το λόγο ήταν γνωστή ως «μνημείο της αμαρτίας»· ο «τάφος» μέσα στον οποίο η ψυχή έχει κατέλθει με σκοπό να εργαστεί για την ίδια της τη σωτηρία, να μεταμορφωθεί και να αυτοβελτιωθεί και πέρα από αυτόν, να ανέλθει δυνατότερη και σοφότερη με τη βιωματική εμπειρία.

Για να μας δοθεί η δυνατότητα να κατανοήσουμε ξεκάθαρα τη διδασκαλία της Αρχαίας Σοφίας, είναι απαραίτητο να έχουμε κατά νου το διαχωρισμό, ο οποίος έχει επιβληθεί στην ατομικότητα και την προσωπικότητα, στη ζωή και τη μορφή, στο πνεύμα και το σώμα. Το Κοσμικό – απόκρυφο Δόγμα (η Μυστική Δοξασία) προϋποθέτει ότι ο άνθρωπος είναι ένα πνευματικό Ον ή Εγώ, με την τριπλή δυνατότητα της ΘΕΛΗΣΗΣ (βούλησης), της ΦΡΟΝΗΣΗΣ και της ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΕΥΦΥΪΑΣ και ότι αρχίζει την σχέση του με την ύλη, ώστε να πλάσει για τον εαυτό του μία σειρά από σώματα, τα οποία απαρτίζουν τις διαδοχικές προσωπικότητές του και κατ' αυτόν τον τρόπο ωφελείται τις εμπειρίες, οι οποίες είναι απαραίτητες για την ψυχική, ηθική και πνευματική του ανάπτυξη, μέχρις ότου η πραγματική φύση του σταδιακά να λάμψει με όλη της τη Σοφία, την Ισχύ και το Κάλλος. Αναλόγως, η

προσωπικότητα θεωρείται πως περιλαμβάνει την ψυχή (όπως είναι αντιληπτή στη σύγχρονη μας ορολογία) καθώς και το σώμα, ή, διατυπωμένο εναλλακτικά, η προσωπικότητα περιλαμβάνει την εκδήλωση καθώς και τη μορφή. Τότε, η ψυχή, όντας η αντανάκλαση της τρισυπόστατης φύσης του Πνεύματος, αναγκαστικά έχει επίσης τρία χαρακτηριστικά (τρόπους εκδήλωσης) και αυτά είναι οι γνώριμες σκέψεις, τα συναισθήματα και οι δράσεις της ανθρώπινης προσωπικής συνείδησης. Έτσι, η ψυχή χρειάζεται, για την πλήρη εκδήλωση της τριπλής της φύσης, τρία σώματα ή οχήματα:-

1..ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΟ ΣΩΜΑ – όχημα για την σκέψη.

2..ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΣΩΜΑ – όχημα για τις αισθήσεις και τα συναισθήματα.

3..ΦΥΣΙΚΟ ΣΩΜΑ – όχημα για την δράση.

Τέλος, η Αρχαία Σοφία διακηρύττει ότι το «κέντρο» του Όντος είναι η Πνευματική Διάνοια, η οποία είναι ο Ανώτερος ή πραγματικός Εαυτός του ανθρώπου και το δόγμα διδάσκει ότι για να μπορέσει ο άνθρωπος να ανακαλύψει αυτόν τον Εαυτό, πρέπει να μάθει πώς να αποσύρεται προς τα έσω, πέρα από τη συνείδηση της ψυχής.

Ένα σημαντικό κομμάτι της «διδασκίας ύλης» των Αρχαίων Μυστηρίων ήταν η διδασκαλία της Κοσμολογίας ή της επιστήμης της Δημιουργίας και σκοπός αυτής της διδασκαλίας ήταν να αποκαλύψει στους Υποψηφίους τη φυσική και μεταφυσική σύσταση του κόσμου, καθώς και τη θέση και τον προορισμό του ανθρώπου μέσα σε αυτόν.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι Υποψήφιοι μάθαιναν περί της αδιάκοπης εναλλαγής – ροής της ύλης, περί της παροδικότητας των σαρκωμένων μορφών και περί της διαρκούς μονιμότητας Ενός Φορέα ή αλλιώς του Πνεύματος, το οποίο έχει κατέλθει και ενσαρκωθεί στην ύλη. Επίσης, τους παρουσιάζονταν η διπλή κοσμική διαδικασία του Εκφυλισμού και της Ανέλιξης, δια των οποίων η γενικά διασκορπισμένη δύναμη Ζωής παρασύρεται και περικλείει τον εαυτό της μέσα σε υλικούς περιορισμούς και φυσικές συνθήκες και από εκεί εξελίσσεται και ανέρχεται έξω από αυτά, εμπλουτισμένη από την εμπειρία. Τους δίνονταν περαιτέρω οδηγίες σχετικά με τα διαφορετικά επίπεδα και διαβαθμίσεις του Κόσμου, κάποια από αυτά υλικά και κάποια αιθερικά, τα πεδία και τα υπο-πεδία, επάνω στα οποία το μεγάλο σχέδιο εφαρμόζεται, τα οποία επίπεδα και πεδία, όλα συνδεόμενα μαζί κλιμακωτά, αποτελούν μία τεράστια κλίμακα με αρκετές περιστροφές, σκαλοπάτια και κεφαλόσκαλα, μία γνήσια «Κλίμακα Ζωής».

Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι υποψήφιοι αντιλαμβάνονταν ότι ο Κόσμος απαρτίζεται από ενσαρκωμένες συνειδήσεις και ότι αυτές οι ενσαρκωμένες συνειδήσεις υπάρχουν σε σχεδόν ατελείωτη ταξινόμηση ποικίλων βαθμίδων τελειοποίησης – μία πραγματική «Κλίμακα Ζωής», μία «Σκάλα Ζωής», η οποία εκτείνεται στο άπειρο προς κάθε κατεύθυνση, αφού η φαντασία μας δεν μπορεί να συλλάβει όρια ει μη μόνον ιεραρχικά και τέτοια ιεραρχικά όρια δεν είναι παρά σε διάταξη και όχι υπαρκτά, είναι ποιοτικά και τυπικά.

Αυτά εικονίζονται στην «Κλίμακα Ζωής», η οποία οριοθετείται σε ορισμένα διαστήματα από σκαλοπάτια, τρόπος του λέγειν, τα οποία τα Μυστήρια αποκαλούσαν «πεδία ύπαρξης» (διαφορετικές σφαίρες συνειδητότητας, για να εκφράσουμε την ιδέα με εναλλακτικούς όρους). Οι υποψήφιοι στα παλιά συστήματα λάμβαναν οδηγίες επί των ζητημάτων αυτών πριν γίνουν δεκτοί προς μύησιν. Η δε μύηση και η αποκτούμενη γνώση είχαν σαν σκοπό να τους εξηγήσουν την ίδια τους τη φύση, τη σύστασή της και τη θέση τους μέσα στο σύστημα – Κόσμος. Όπως πολύ καλά γνωρίζουν οι μελετητές του Εβραϊκού μυστικισμού, η «Κλίμακα του Ιακώβ» είναι ένα σύμβολο του Σύμπαντος με τη διαδοχή του από πεδία σαν σκαλοπάτια, τα οποία εκτείνονται από τα ύψη έως τα βάθη. Και πραγματικά, μαθαίνουμε από την Παλαιά Διαθήκη, ότι ο Οίκος του Πατρός έχει αρκετά κτήρια, αρκετά επίπεδα και τόπους ανάπαυσης για τα δημιουργήματά Του σε διαφορετικές συνθήκες και βαθμίδες εξέλιξής τους, και είναι αυτά τα επίπεδα, αυτά τα πεδία και τα υπο-πεδία, τα οποία υποδηλώνονται από τα έμβολα και τα σκαλοπάτια της συμβολικής κλίμακας. Σε αυτά

τα πεδία υπάρχουν, για εμάς και στην παρούσα κατάσταση εξελικτικής ανάπτυξής μας, τρία βασικά: -

1 .. Το ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΔΙΟ

2 .. Το ΠΕΔΙΟ ΤΩΝ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΩΝ

3 .. Το ΨΥΧΙΚΟ ΠΕΔΙΟ.

Αυτά τα τρία πεδία του κόσμου αναπαράγονται μέσα στον άνθρωπο· το πρώτο (φυσικό πεδίο) αντιστοιχεί στην υλική του υπόσταση, το ίδιο του το σώμα· το δεύτερο (πεδίο των επιθυμιών και των συγκινήσεων) αντιστοιχεί στην επιθυμητική και συναισθηματική φύση του· και το τρίτο (ψυχικό πεδίο) με τον ψυχισμό του, ο οποίος αποτελεί το σύνδεσμο μεταξύ της σαρκικής του φύσης και της πνευματικής του ύπαρξης. Ο κόσμος και ο ίδιος ο άνθρωπος είναι, κατά συνέπεια, οικοδομημένοι όπως η κλίμακα και η κλίμακα με τα τρία βασικά σκαλοπάτια της μπορεί να ανακαλυφθεί παντού μέσα στη Φύση. Προκύπτει στην επτατονική κλίμακα των φθόγγων της μουσικής με τις τρεις δεσπόζουσές της· στην πρισματική κλίμακα του φωτός με τα τρία βασικά χρώματά της· στις επταδικές φυσιολογικές μεταβολές στον οργανισμό του σώματός μας και στις όμοιες περιοδικότητες οι οποίες είναι γνωστές στη φυσική και κάθε κλάδο επιστήμης.

Η Αρχαία Σοφία διδάσκει ότι η μία κοσμική ουσία, η οποία συνθέτει τα διαφοροποιημένα τμήματα του Κόσμου, «κατέρχεται» από την ύψιστη αιθέρια κατάσταση, με διαδοχικά στάδια αυξανόμενης πυκνότητας, έως ότου επιτευχθεί η μορφοποίηση της παχυλής ύλης και από εκεί, «ανέρχεται» διαμέσου όμοιας διάταξης παραταγμένα πεδία προς το σημείο από όπου προήλθε, εμπλουτισμένα όμως, από την εμπειρία, την οποία αποκόμισε μέσα από την δράση της κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας. Κατά παρόμοιο τρόπο, εμείς οι ίδιοι, έχουμε κατέλθει σε αυτόν τον κόσμο (το Ναδίρ, το κατώτατο σημείο, της ύλης) και πρέπει ο καθένας μας να ανέλθει από εκεί με τα ίδια βήματα κατά την «Κλίμακα του Ιακώβ», «η οποία φθάνει στους ουραμούς» (το Ζενίθ, το απόγειο – «μία αιθερική κατοικία συγκεκαλυμμένη από τα θνητά μάτια δια του ουράνιου θόλου, του σπαρμένου με άστρα»). Όλοι όσοι επιδίδονται στην αναρρίχηση της κλίμακας έως τα ύψη, κατά τα λόγια του ποιήματος: «Εγείρονται δια των βαθμίδων των νεκρών εαυτών τους σε ανώτερα πράγματα.» (Alfred Lord Tennyson – *In Memoriam*)

Και πραγματικά, κάθε ένας από εμάς φέρει το δικό του σταυρό καθώς ανέρχεται (το ίδιο μας το σώμα έχει μία τέτοια μορφή)· το υλικό ένδυμα, του οποίου οι τάσεις συνήθως διασταυρώνονται με την επιθυμία του πνεύματος και αντιμάχεται αυτήν την άνοδο.

Εν τούτοις και έτσι επιβαρημένος, ο καθένας οφείλει να αναρριχηθεί και μάλιστα, να αναρριχηθεί μόνος· ακόμα κι αν απλώνει κάποιο χέρι προς άορατους βοηθούς άνωθεν και το άλλο αντίθετα, για να βοηθήσει την άνοδο των εξασθενημένων οι οποίοι ακολουθούν από κάτω (όπως διδάσκει η μυστική παράδοση), αφού όπως οι πλευρές και τα ξεχωριστά σκαλοπάτια της κλίμακας αποτελούν ένα ενιαίο σύνολο, έτσι και όλη η ζωή και κάθε μορφή της είναι βασικά ένα και κανείς δε ζει για τον εαυτό του μόνον.

Τώρα, εάν θα θέλαμε να ερμηνεύσουμε ορθά την αφήγηση της Γενέσεως για την «Κλίμακα του Ιακώβ», θα πρέπει απαραίτητως να καταφύγουμε σε ένα αρχαίο Εβραϊκό μυστικιστικό δόγμα – την ΚΑΜΠΑΛΑ. Όποιος μελετήσει την Καμπάλα, θα δει ότι σε αυτήν, περίοπτη θέση κατέχουν τα λεγόμενα επτά βασίλεια της ΕΔΩΜ, τα οποία αντιπροσωπεύονται στο Βιβλίο της Γενέσεως από επτά αρχαίες βασιλικές οικογένειες, οι οποίες προηγούνται της ιδρύσεως του Βασιλείου του Ισραήλ· αλλά η Καμπάλα εξηγεί περαιτέρω ότι αποτελούν παραστατικές απεικονίσεις των επτά κόσμων, οι οποίοι δημιουργήθηκαν πριν από εκείνον στον οποίο εγκαταστάθηκε ο άνθρωπος, κόσμοι οι οποίοι στερούνται διαρκούς αντοχής καθώς η Θεία Εικόνα δεν έχει υπόσταση μέσα σε αυτούς. Η ανθρωπότητα, η οποία αντικατοπτρίζει τη Θεία Εικόνα με τη μορφή του τελειοποιημένου ανθρώπου, αποκαλείται Ισραήλ και οι επτά βασιλείς ή βασίλεια της Εδώμ αναπαριστούν τα επτά στάδια ή δημιουργημένα πεδία από τα οποία η ψυχή πρέπει να περάσει ώστε να επιτύχει την τελειότητα. Τέτοια

κατάσταση τελειότητας επιτυγχάνεται μόνον όταν με την πλήρη ανοικοδόμηση και αποκατάσταση της ψυχής σε ταυτοποίηση με το Πνεύμα, η αρσενική και θηλυκή αρχή έλθουν σε τέλεια ισορροπία μεταξύ τους. Αυτές οι αρχές (αρσενική και θηλυκή) καλούνται ο Βασιλιάς και η Βασίλισσα και αποτελούν αντίστοιχα την Αρχετυπική Ιδέα (τον Αδάμ Καδμόν), ο οποίος προϋπήρχε της δημιουργίας και αυτή η Ιδέα πραγματοποιήθηκε στη δημιουργία. Και, όπως διατυπώνεται στο Καμπαλιστικό «Βιβλίο των Απόκρυφων»:

«Έως ότου επιτευχθεί η ισορροπία και ενώ ακόμη ο Βασιλιάς και η Βασίλισσα δεν κοιτούν ο ένας τον άλλο κατά πρόσωπο, οι επτά κόσμοι της Εδώμ δεν έχουν συνέχεια. Αλλά όταν η Βασίλισσα εμφανίζεται πάνω στον θρόνο της, τότε και τα επτά βασίλεια της Εδώμ θα συνεχισθούν στον Ισραήλ και θα αναγεννηθούν με διαφορετικά ονόματα, επειδή οτιδήποτε δεν υπάρχει και οτιδήποτε υπάρχει γεννιούνται στην ισορροπία του Βασιλιά και της Βασίλισσας καθώς κοιτούν ο ένας τον άλλο κατά πρόσωπο».

Μία προσεκτική ανάγνωση αυτού του αποσπάσματος από το «Βιβλίο των Απόκρυφων» αποκαλύπτει ότι η εννοούμενη κατάσταση είναι ακριβώς ότι επίσης περιγράφει ο Απ. Παύλος στην Επιστολή του προς Κορινθίους, όταν αναφέρει «ΟΤΑΝ ΟΜΩΣ ΕΛΘΗ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΝ ΤΟΤΕ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ ΘΕΛΕΙ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗ, ΟΤΕ ΗΜΗΝ ΝΗΠΙΟΣ ΩΣ ΝΗΠΙΟΣ ΕΛΛΟΥΝ ΩΣ ΝΗΠΙΟΣ ΕΦΡΟΝΟΥΝ ΩΣ ΝΗΠΙΟΣ ΕΣΥΛΛΟΓΙΖΟΜΗΝ ΟΤΕ ΟΜΩΣ ΕΓΕΙΝΑ ΑΝΗΡ ΚΑΤΗΡΓΗΣΑ ΤΑ ΤΟΥ ΝΗΠΙΟΥ, ΔΙΟΤΙ ΤΩΡΑ ΒΛΕΠΟΜΕΝ ΔΙΑ ΚΑΤΟΠΤΡΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΔΩΣ ΤΟΤΕ ΔΕ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΩΡΑ ΓΝΩΡΙΖΩ ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ ΤΟΤΕ ΔΕ ΘΕΛΩ ΓΝΩΡΙΣΕΙ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΕΓΝΩΡΙΣΘΗΝ». (προς Κορινθίους Α', XIII, 10 – 12).

Κατά συνέπεια, είναι εμφανές, ότι οι βασιλείς της Εδώμ (δηλαδή ο Αδάμ ή η γη) είναι μία μεταφυσική σχηματική παράσταση για τις επτά εξελικτικές επικράτειες, σφαίρες, πλανήτες ή πεδία, δια των οποίων η ψυχή διέρχεται στον δρόμο της προς την ουράνια βασιλεία μέσα και πέρα από το γήινο πεδίο, όπου ο τελειοποιημένος άνθρωπος καθίσταται «Κυβερνήτης και Ηγεμών του Ισραήλ» (Σαμουήλ Α', 25:30 και Βασιλειών Α', 1:35).

Έτσι προκύπτει η εξαφάνιση των επτά βασιλείων της Εδώμ τα οποία συμβολίζουν υποτυπώδη και εμβρυϊκά στάδια στη «δημιουργία» (τελειοποίηση) του ανθρώπου. Έτσι επίσης, προκύπτει η «Αποκαλυπτική» (της Αποκαλύψεως) δήλωση: «ΚΑΙ Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΣΑΛΠΙΣΕ ΚΑΙ ΕΓΕΙΝΑΝ ΦΩΝΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΝ ΤΩ ΟΥΡΑΝΩ ΛΕΓΟΥΣΑΙ ΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΓΕΙΝΑΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΘΕΛΕΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣΕΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ», (Αποκάλυψη Ιωάννου, 11:15).

Επιπλέον, είναι σημαντικό, να γίνει σαφής και κατανοητή η έννοια της απόκρυφης αναφοράς στον Ησαύ, έχοντας κατά νου ότι η Αγία Γραφή μας λέει, ότι «ΑΥΤΗ ΔΕ ΕΙΝΑΙ Η ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΗΣΑΥ ΟΣΤΙΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΔΩΜ» (Γένεσις, κεφάλαιο 36). Τώρα, ο Ησαύ είναι ο αδελφός του Ιακώβ και καθώς η δυναστεία του Ιακώβ είναι αυτή, η οποία διαδέχεται εκείνη του Εδώμ, έπεται ότι ο Ησαύ είναι η μορφή της υλικής ζωής, ενώ ο Ιακώβ είναι η μορφή της πνευματικής ζωής. Εδώ συναντάμε το συνδετικό μας κρίκο με το σύμβολο της «Κλίμακας του Ιακώβ», επειδή μπορούμε να διακρίνουμε ότι τα επτά σκαλοπάτια της κλίμακας είναι επίσης τα επτά προσωρινά βασίλεια του Ησαύ, στα οποία ο Ιακώβ προορίζεται, να υποσκελίσει, να διαδεχθεί και να επικρατήσει, υπερνικώντας την κλίμακα κανοντάς το και κατακτώντας την κορυφή (τη θέση του Κυρίου), ο Ιακώβ γίνεται ΙΣΡΑΗΛ ή «ΗΓΕΜΩΝ ΕΚ ΘΕΟΥ».

Η προσοχή μας θα πρέπει να στραφεί συγκεκριμένα στο βιβλίο της Γενέσεως, κεφάλαιο 28, εδάφιο 12: «ΚΑΙ ΕΙΔΕΝ ΕΝΥΠΝΙΟΝ ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΚΛΙΜΑΞ ΕΣΤΗΡΙΓΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ Η ΚΟΡΥΦΗ ΕΦΘΑΝΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΝΕΒΑΙΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΝ ΕΠ ΑΥΤΗΣ». Ερμηνεύοντας αυτό το απόσπασμα, η Καμπάλα εξηγεί ότι οι άγγελοι επί της κλίμακας συμβολίζουν τις ψυχές, οι οποίες κατέρχονται για να ενσαρκωθούν, προς την κατώτατη βαθμίδα της Δημιουργίας (την ύλη στο κατώτατο σημείο της) και

οι οποίες ανέρχονται ξανά στους Ουρανοί. Στη βάση της υψούμενης κλίμακας, ο Ιακώβ (η οδοιπορούσα ψυχή) κείται εν ύπνω, έχοντας ως μαξιλάρι μία λίθο και καθώς ο υλικός κόσμος είναι ο τόπος του μέγιστου σκότους και απομάκρυνσης από το Θεό, το σημείο του οράματος αποκαλείται Λουζ (ή Λούζα), το οποίο σημαίνει «αποχωρισμός». Εν τούτοις, η ψυχή γνωρίζει ότι το κατώτατο σημείο είναι επίσης και το κρίσιμο σημείο καμπής του οδοιπορικού της ζωής και ότι από κει και πέρα, το ταξίδι στρέφεται προς τα πάνω και «προς την Ανατολή». Αυτό είναι το στάδιο, κατά το οποίο η ψυχή αντιλαμβάνεται ότι ακόμα και στη βαθύτατη άβυσσο της ύλης, δεν υπάρχει πραγματικός αποχωρισμός από τη Θεία παρουσία και ζωή και ότι ακόμα και στην Κοιλιά της Σκιάς του Θανάτου, «η Ράβδος και η Βακτηρία» (δηλαδή τα Δέντρα της Ζωής και της Γνώσης) την παρηγορούν – βλ. Ψαλμοί, κεφάλαιο 23, εδάφιο 4, «ΚΑΙ ΕΝ ΚΟΙΛΑΔΙ ΣΚΙΑΣ ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΑΝ ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΩ ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΦΟΒΗΘΗ ΚΑΚΟΝ ΔΙΟΤΙ ΣΥ ΕΙΣΑΙ ΜΕΤ ΕΜΟΥ Η ΡΑΒΔΟΣ ΣΟΥ ΚΑΙ Η ΒΑΚΤΗΡΙΑ ΣΟΥ ΑΥΤΑΙ ΜΕ ΠΑΡΗΓΟΡΟΥΣΙΝ». Ως εκ τούτου προκύπτει το επιφώνημα του Ιακώβ καθώς ξύπνησε, «ΒΕΒΑΙΑ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΤΩ ΤΟΠΩ ΤΟΥΤΩ ΚΑΙ ΕΓΩ ΔΕΝ ΗΞΕΥΡΟΝ» (Γένεσις 28:16) και η παρεπόμενη μετονομασία του σημείου σε ΜΠΕΘ-ΕΛ (ή ΒΑΙΘ-ΗΛ, δηλαδή Οίκος του Θεού) – εδάφιο 18-19. Η Καμπαλιστική εκδοχή του οράματος του Ιακώβ είναι η Εβραϊκή έκφραση της Μυστικής Δοξασίας επί της οποίας, εξ αρχής, όλες οι μεγάλες θρησκείες της Ανατολής και της Δύσης έχουν οικοδομηθεί και η οποία καλείται δόγμα του Γκιλγκάλ Νεσχαμώθ (Gilgul Neshamoth), κατά τη διδασκαλία και του Τάγματος των Εσσαίων ή αλλιώς, μετενσάρκωση και εξέλιξη των ψυχών.

Σε πολλά από τα συστήματα, γνωστά ως Αρχαία Μυστήρια, η Κλίμακα, έχοντας επτά σκαλιά ή πύλες, χρησιμοποιούταν ώστε να καταδείξει τα επτά στάδια της εξέλιξης της ψυχής μέσα από τον κόσμο της ύλης. Στα Ελληνικά Μυστήρια, για παράδειγμα, η ύπαρξη συμβολιζόταν από τα ύδατα της Στυγός, της «κόρης» του Ωκεανού (νερά της αιωνιότητας) και κάποιοι, την αποκαλούν «μητέρα» της Περσεφόνης – ψυχής, καθώς είναι το «όχημα» δια του οποίου γεννάται κάτω στον Κάτω Κόσμο και μετακινείται από κατοικία σε κατοικία των σκοτεινών περιοχών. Επτά γύρους (κατά άλλους εννιά) κάνει η Στύγα, καθένας από τους οποίους περιλαμβάνει και σχηματίζει έναν κόσμο ή σταθμό. Κατά τη διάρκεια αυτών των κύκλων περιπλανητικής εξέλιξης, η Στύγα γεννά τέσσερα Παιδιά, τα οποία υποδηλώνουν τα τέσσερα μέρη της ανθρώπινης φύσης: το συναισθηματικό, το βουλητικό, το διανοητικό και το ψυχικό. Αυτά τα παιδιά, έχουν για πατέρα το γίγαντα Παλλάδα (στοιχειώδης δύναμη), από τον οποίο η θεά Αθηνά έλαβε το προσωνόμιο της όταν τον νίκησε (Αθηνά Παλλάδα). Η λέξη Στύγα κυριολεκτικά σημαίνει «απεχθής» και δείχνει την ατελή φύση της ύπαρξης σε σύγκριση με την αγνή οντότητα αυτός ο «Ποταμός Ύπαρξης» διαφορετικά επίσης καλείται «Αστρικό Ρευστό», «Όφης» και «Λούσιφερ». Τα επτά στάδια της ύπαρξης σχηματίζουν μία, όπως είναι γνωστή, πλανητική αλυσίδα, όπου ο όρος «πλανητική» υποδηλώνει την «περιπλάνηση» (δηλαδή την οδοιπορία) και ταξινομούνται ως ακολούθως:-

- 1.. ΑΙΘΕΡΙΚΟ.
- 2.. ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΕΣ
- 3.. ΑΕΡΙΩΔΕΣ.
- 4.. ΟΡΥΚΤΟ.
- 5.. ΦΥΤΙΚΟ
- 6.. ΖΩΙΚΟ.
- 7.. ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ

Πρέπει να γίνει κατανοητό, ότι αυτά τα στάδια δεν είναι τοποθεσίες, αλλά καταστάσεις και ότι κανένα δεν εξαιρείται από τη διέλευση της ψυχής, όλα εξυψώνονται στον άνθρωπο, το ένα πάνω στο άλλο (όπως ήταν), το ένα μετά το άλλο και όλο το δημιούργημα περιλαμβάνεται στο τελειοποιημένο άτομο. Κάθε μία από τις επτά αυτές φάσεις παίζει το ρόλο της στην εξέλιξη της συνείδησης, η οποία, θα πρέπει να σημειωθεί, είναι μόνη έως ότου αγγίξει το κατώτατο στάδιο (το ορυκτό) η κατάσταση του ορυκτού είναι το «κατώτατο» σημείο και κείται στη βάση της

«Κλίμακας της Ζωής». Εδώ συντελείται ο «βαθύς ύπνος» του Αδάμ (όπως επίσης και του Ιακώβ), η συνείδηση μόνη και χωρίς να διαθέτει αυτεπίγνωση, έχοντας την παχυλότερη μορφή ύλης και κατορθώνοντας το ελάχιστο. Από αυτό το σημείο εκεί, ξεκινά η διαδικασία του αναδιπλασιασμού ή αντανάκλασης της συνείδησης και με αυτόν τον τρόπο η ψυχή προοδευτικά περνά στη συνείδηση του Εαυτού και του Θεού. Η συνείδηση όντας μόνη έως ότου φθάσει το τέταρτο ή κατώτατο στάδιο ύπαρξης (τον κόσμο της ορυκτής φύσης), η έναρξη του αναδιπλασιασμού λαμβάνει χώρα στο πέμπτο στάδιο (τον κόσμο της φυτικής φύσης) και σε αυτό το στάδιο η ψυχή συγκεντρώνεται και σχηματοποιείται σε μία διαφορετική ιδιοσύσταση. Στο έκτο στάδιο η ικανότητα για «αμαρτία» προέρχεται από το ξύπνημα της συμπαθητικής συνείδησης· σε αυτή τη φάση, για πρώτη φορά το «σφάλμα» καθίσταται δυνατό, διότι για όλο το προηγούμενο διάστημα, κατά το οποίο το άτομο έχει μόνον την απλή συνείδηση της υποτυπώδους φύσης, δεν γνωρίζει άλλη θέληση από τη Θεία Θέληση η οποία εκφράζεται στο φυσικό νόμο και έτσι, δεν υπάρχει για αυτόν καλύτερο ή χειρότερο – όλα είναι «καλό».

Με άλλα λόγια: όσο ο Αδάμ ήταν μόνος, δεν μπορούσε να μπει σε πειρασμό, δεν μπορούσε να αμαρτήσει, αφού ένας απλός νους δεν μπορεί ν' αμαρτήσει· μόνον η ψυχή μπορεί να νικήσει. Με τον ερχομό ή την εκδήλωση της «ΕΥΑΣ» (η οποία συμβολίζει την ψυχή, «τη γυναίκα») προκύπτει η «γνώση του καλού και του κακού» και εκείνος, ο οποίος βάζει σε πειρασμό, όταν εν τέλει κάνει την εμφάνισή του, απευθύνει προς εκείνη τις γητείες του και όχι προς τον Αδάμ.

Η «αμαρτία» της Εύας δεν είναι το ότι έφαγε το «φρούτο του δέντρου» η ίδια, αλλά το ότι το έδωσε στον Αδάμ (βλ. Γένεσις 3:12-13), αφού αυτό συνιστά εκφυλισμό στην οδό της εξέλιξης, σε αυτό αναφέρεται το πολικό σημείο (δηλαδή η Μία Ζωή, η οποία βρίσκεται στο κέντρο της ψυχής), προς τα πίσω και προς τα κάτω στην κατώτερη αιτία· διότι «σφάλμα» αποτελεί ο εσκεμμένος εκφυλισμός από τα ψηλότερα στα χαμηλότερα. Ο «όφις», ο οποίος βάζει σε πειρασμό και προκαλεί την «αμαρτία» είναι ο αστρικός ή μαγνητικός εαυτός, ο οποίος, αναγνωρίζοντας μόνον την ύλη, εκλαμβάνει το απατηλό ως πραγματικό. Υποκύπτοντας σε «εκείνον, ο οποίος τη βάζει σε πειρασμό», η ψυχή πέφτει υπό την ισχύ της κατώτερης φύσης («Αδάμ») βλέπε Γένεσις, 3:16 – «ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΣΟΥ ΘΕΛΕΙ ΕΙΣΘΑΙ Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΘΕΛΕΙ ΣΕ ΕΞΟΥΣΙΑΖΕΙ»· όπως η γυναίκα του Λωτ, εκείνη (η Εύα· η ψυχή) κοίταξε πίσω και πάραυτα γίνεται μία «Στήλη άλατος», το Αλχημικό συνώνυμο της ύλης.

Αυτή η υποταγή της «γυναίκας» από τον «άνδρα» και τα ολέθρια αποτελέσματα, τα οποία γεννήθηκαν από αυτήν, συνιστούν την «Πτώση» και το γεγονός ότι συνεπάγεται αυτά τα αποτελέσματα, καταδεικνύει ότι αυτή η υποταγή δε συμβαδίζει με τη Θεϊκή εντολή, αλλά είναι μία αναστροφή αυτής της εντολής. Η ψυχή θα έπρεπε πάντα να αναζητά τα ανώτερα, να στρέφεται προς τη Θεία Θέληση (προς το Πνεύμα)· και αντί να στρέφεται προς τα κατώτερα (προς το νου), θα έπρεπε να παρασύρει και το νου προς τα πάνω μαζί της.

Κατά συνέπεια προκύπτει ότι στο έκτο στάδιο (στον κόσμο της ζωικής φύσης), ο οποίος αντιστοιχεί στην έκτη «ημέρα» δημιουργίας κατά τη Γένεση, ο άνθρωπος είναι ακόμη υπό κατασκευή και για να μπορέσει να αγγίξει το «πρότυπο αναστήματος του Χριστού» και από άνθρωπος εν δυνάμει να καταστεί πραγματικός και τέλειος άνθρωπος, πρέπει να εισέλθει στον έβδομο και τελευταίο κόσμο της Καμπυλιστικής εξέλιξης, ο οποίος περιβάλλει την κορυφή της Κλίμακας του Ιακώβ και ο οποίος είναι το κεφαλόσκαλο του Θείου.

Το έβδομο στάδιο (ο κόσμος της ανθρώπινης φύσης) είναι ο κόσμος των ημιθέων και ηρώων της Ελληνικής μυθολογίας, των Αγίων της Χριστιανοσύνης· και των Βούδα της Ανατολής. Εδώ ο άνθρωπος δεν είναι τίποτε παρά ανώτερος από ζώο, διότι η κτηνώδης φύση έχει εξαλειφθεί και νέες και πιο λεπτές αισθήσεις αντικαθιστούν τις παλιές· Θεία φώτιση και ανυπέρβλητη γνώση έχουν κλείσει τις οδούς του πάθους και της αμαρτίας – αυτή είναι η πρώτη Νιρβάνα ή Ανάσταση. Όμως, ένα βήμα ακόμη και φθάνει τη δεύτερη Νιρβάνα και «η Βασίλισσα και ο Βασιλιάς κοιτούν πρόσωπο με

πρόσωπο ο ένας τον άλλο» (η Ιδέα και η Πραγμάτωση τίθενται πρόσωπο με πρόσωπο)· διότι το πεδίο της γης και του χρόνου – Κρόνου είναι εντελώς ξεπερασμένα, η άρρηκτη ατομικότητα και αιώνια ζωή έχουν κατακτηθεί – η ανθρωπότητα έχει οδηγηθεί στο Θεό.

Έτσι, εορτάζεται ο μυστικός γάμος της Ασπιλης Παρθένου (της Ψυχής) με το σύντροφό της το Άγιο πνεύμα· ο ζυγός της σκλαβιάς του Αδάμ έχει σπάσει και τα δεινά έχουν ακυρωθεί δια παντός με το Χαίρε Μαρία της πνευματικής Αναγέννησης.

Τα Ελληνικά Μυστήρια πραγματεύονταν δύο θέματα μόνον, το πρώτο ήταν το δράμα της «αρπαγής» και επιστροφής της Περσεφόνης και το δεύτερο, αυτό της ενσάρκωσης, ο μαρτυρικός θάνατος και η επαναφορά του Διονύσου· με την Περσεφόνη υπονοούσαν την Ψυχή και με το Διόνυσο, το Πνεύμα. Ο μύθος της Δήμητρας και της κόρης της, της Περσεφόνης, έλεγε πώς η παρθένα περιπλανιόταν μακριά από την Αρκαδία (ουρανός) και από τη μητέρα της, για να μαζέψει άνθη στο Νύσσιο Πεδίο και πώς το έδαφος σχίσθηκε και έτσι, εκείνη έπεσε και δια του ανοίγματος αυτού βρέθηκε στον κατώτερο σκοτεινό κόσμο του Άδη, τον οποίο κυβερνούσε ο Πλούτων. Ο καημός της μάνας για την απώλεια έφτασε μέχρι τον Ζευ, τον ηγέτη των Θεών, με αποτέλεσμα εκείνος να την βγάλει από τη δύσκολη θέση επιτάσσοντας το εξής: εάν η κόρη δεν είχε φάει από το φρούτο του Άδη, θα μπορούσε αμέσως να επανέλθει στη μητέρα της για πάντα, αλλά εάν είχε φάει από αυτό θα πρέπει να μένει ένα τρίτο κάθε έτους με τον Πλούτωνα και να επιστρέφει στη Δήμητρα για τα υπόλοιπα δύο τρίτα. Επιβεβαιώθηκε ότι η Περσεφόνη είχε δυστυχώς φάει ένα Ρόδι στον κάτω κόσμο, έτσι η επιστροφή της στη μητέρα της δε θα μπορούσε να είναι μόνιμη, αλλά μόνον περιοδική. Αυτός ο μύθος και η σπουδαιότητα, την οποία κάποτε έφερε, μπορούν να αξιολογηθούν μόνον εάν γίνει αντιληπτή η ερμηνεία του. Είναι η ιστορία της ψυχής και είναι της ίδιας φύσης με το Μωσαϊκό μύθο του Αδάμ – και της Εύας· η Περσεφόνη είναι η ανθρώπινη ψυχή και το ξεστράτισμά της από την ουράνια κατοικία της και την ουράνια μητέρα προς αναζήτηση λουλουδιών (εν προκειμένω συμβολίζουν τις νέες εμπειρίες) στο Νύσσιο Πεδίο (το οποίο υποδηλώνει το σκότος και την πικρία), αντιστοιχούν με την ίδια αμεσότητα του πόθου, ο οποίος οδήγησε στην απείθεια του Αδάμ στην Εδέμ και στην πώση του για το λόγο αυτό στον εξωτερικό κόσμο. Το φάγωμα του καρπού του Άδη αναφέρεται στην περαιτέρω υποβάθμιση της ψυχής δια της ορέξεως ως παρεπόμενο των κατώτερων απολαύσεων αυτού του κατώτερου πεδίου. Έτσι, το ρόδι το γεμάτο σπόρους συμβολίζει τις διάφορες ψευδαισθήσεις και ματαιοδοξίες. Συνεπώς, έως ότου αυτές οι απατηλές τάσεις εξαλειφθούν και οι επιθυμίες της καρδιάς αποκοπούν εντελώς από τις εξωτερικές απολαύσεις, είναι επιβεβλημένο να μην αποκατασταθεί η ψυχή στην πηγή της, αλλά μόνο περιοδικά να ανακουφίζεται και να ανανεώνεται («από την εργασία στην αναψυχή») δια του θανάτου, ο οποίος ανακαλεί την ψυχή από την σφαίρα επιρροής του Πλούτωνα πίσω στον ουράνιο κόσμο· για να ακολουθήσουν ξανά και ξανά περιοδικές κάθοδοι στους υλικούς περιορισμούς και επάνοδοι σε πνευματικής υπόστασης συνθήκες, μέχρι η ψυχή να καθαρθεί τελείως και να τελειοποιηθεί. Μέσα από αυτόν τον εξαιρετικό μύθο, μεταδιδόταν η διδασκαλία σχετικά με την ιστορία της ψυχής, τη μοίρα της και τις προοπτικές της, με έμφαση επίσης, στο δόγμα της μετενσάρκωσης.

Το θαυμάσιο δράμα των Ελληνικών Μυστηρίων αναπτύσσει, αλλά και καλύπτει, δύο θεμελιώδεις αλήθειες: την Πτώση και τη Λύτρωση από αυτή την Πτώση. Κατά συνέπεια, από τη θλιβερή και οικτρή κατάσταση στην οποία έχει περιπέσει η Περσεφόνη, σώζεται τελικά και επανέρχεται στην υπέρτατη κατοικία· αλλά αυτό δε θα συμβεί πριν την έλευση του Σωτήρα, ο οποίος αντιπροσωπεύεται στην Ερμητική αλληγορία με το όνομα του Όσιρη («ο εγειρόμενος του τάφου», ο αναστηθείς) - ο πνευματικά Αναγεννημένος Άνθρωπος. Αυτός ο Λυτρωτής, ο οποίος έχει θεία προέλευση· παρουσιάζεται σε άλλες αλληγορίες με άλλα ονόματα, αλλά η ιδέα είναι πάντα καθορισμένη και ο σκοπός ολοφάνερος. Πραγματικά, ο Όσιρις είναι ο Ιησούς του Χριστιανικού μας δόγματος, ο υπέρτατος Μυημένος ή «Αρχηγός της Σωτηρίας» (προς Εβραίους, 2:10)· Είναι η αντανάκλαση και ομολογος μέσα στον Άνθρωπο του

υπέρτατου Κυρίου της Δημιουργίας (Ελληνικά – Διόνυσος, Εβραϊκά – Αντωνάι), το ιδανικό πρότυπο της ανθρωπότητας.

Αντιπροσωπεύεται όπως όλα τα πράγματα «εντέλλονται» και καθοδηγούνται από τον Ερμή· ακτινοβολεί ως ουράνιος οδηγός των ψυχών από τις «σκοτεινές κατοικίες»· σοφός και πανταχού παρών Θεός στον οποίο ο κάθε αναζητητής αναγνωρίζει το Πνεύμα της Κατανόησης ή Θείας Αιτιότητας, ο «νους» του Πλατωνικού δόγματος – και το μυστικό «Πνεύμα του Χριστού». Καθώς η κατανόηση των ιερών ζητημάτων και η δυνατότητα ερμηνείας τους είναι ένα δώρο του Ερμή, το όνομα αυτού του Θεού δίδεται σε όλες τις επιστήμες, αλλά και σε αποκαλύψεις μίας αποκρυφιστικής ή θείας φύσης. Επομένως, ο Ερμής εθεωρείτο ο Αγγελιοφόρος ή Άγγελος των Θεών, ο οποίος όμοια κατέρχεται στα βάθη του κόσμου του Άδη για να ανασύρει ψυχές από εκεί και ανεβαίνοντας επάνω υπεράνω όλων των ουρανών ώστε να μπορέσει να πληρώσει τα πάντα. Ο Λακτάντιος, (ένας Χριστιανός απολογητής των πρώτων χρόνων του τετάρτου αιώνα), στο έργο του «Θείοι Θεσμοί», λέει: «ο Ερμής επικυρώνει ότι εκείνοι οι οποίοι γνωρίζουν το Θεό είναι ασφαλείς από τις επιθέσεις του κακού πνεύματος και ότι δεν είναι καν υποταγμένοι στο Πεπρωμένο».

Τώρα, οι δυνάμεις του Πεπρωμένου εδράζουν στα άστρα – δηλαδή, στην σφαίρα του «αστρικού», είτε στον Κόσμο, είτε στο μικρό-κόσμο – και η αστρική δύναμη στον Ελληνικό μύθο συμβολίζεται από τον Άργο (το πνεύμα με τα εκατό μάτια της ζώνης των άστρων), ο «Πανόπτης», ο τα πάντα θωρών γίγαντας, τον οποίο σκόπιμα φόνευσε ο Ερμής και δοξάστηκε. Το νόημα αυτής της αλληγορίας είναι, ότι εκείνοι οι οποίοι κατέχουν το Ερμητικό μυστικό δεν είναι υποταγμένοι στο Πεπρωμένο, αλλά έχουν περάσει πέρα από τα δεσμά της μετεμψύχωσης και έχουν απελευθερώσει τους εαυτούς τους από τον «αδιάκοπο στροβιλισμό στον τροχό» της Μοίρας. Οι σφαίρες της ψευδαίσθησης, στις οποίες επικρατούν οι επταπλές αστρικές Δυνάμεις, βρίσκονται μεταξύ της ψυχής και του Θεού· πέρα από αυτές τις σφαίρες βρίσκονται οι ουράνιες «Εννέα Κατοικίες» όπου, λένε τα Μυστήρια, η Δήμητρα μάταια αναζητά τη χαμένη Περσεφόνη. Από αυτές τις κατοικίες η Περσεφόνη είχε εκτραπεί σε μία άχαρη και υλική κατάσταση και έτσι, είχε πέσει υπό την κυριαρχία των πλανητικών αρχόντων· δηλαδή του Πεπρωμένου, το οποίο προσωποποιείται από την Εκάτη. Τη δέκατη ημέρα το Θείο Δράμα παρουσιάζει τη Δήμητρα να συναντά τη Θεά της Κρίσης και της ανταποδοτικής Δικαιοσύνης, την τρομερή Τρίμορφη Εκάτη (την προσωποποίηση του «Κάρμα») από την οποία μαθαίνει περί της αρπαγής της Περσεφόνης και της κράτησής της στον κόσμο του Άδη· από κει και πέρα, η Εκάτη γίνεται η μόνιμη συνοδός της Περσεφόνης. Όλα αυτά, βέβαια, εγκυμονούν βαθύτατους συμβολισμούς· μέχρι να πέσει η Ψυχή στην Ύλη, δεν έχει Πεπρωμένο ή Κάρμα, διότι το Πεπρωμένο είναι ιδιότητα και αποτέλεσμα του Χρόνου και της Εκδήλωσης. Στις επταπλές αστρικές σφαίρες η Σελήνη αντιπροσωπεύει το Πεπρωμένο και έχει δύο όψεις, το καλοκάγαθο και το κακόβουλο. Κάτω από την επήρεια της καλοκάγαθης όψης, η Σελήνη είναι η Άρτεμις, αντικατοπτρίζοντας στην ψυχή το θείο φως του Φοίβου· κάτω από την επήρεια της κακόβουλης όψης είναι η Εκάτη η Τιμωρός, σκοτεινή και τρικέφαλη μορφή, γοργή σαν το άτι, αξιόπιστη σαν τον σκύλο και άτεγκτη σαν το λιοντάρι.

Κάποιες φορές υποστηρίζεται ότι το δόγμα του Κάρμα είναι χαρακτηριστικό της Ινδουιστικής θεολογίας, αλλά αντίθετα είναι εμφανές ότι ίδια αντίληψη είχαν και τα Εβραϊκά, Ελληνικά και Χριστιανικά Μυστήρια· οι Έλληνες το αποκαλούν Πεπρωμένο και οι Χριστιανοί το γνωρίζουν ως Προπατορικό Αμάρτημα.

Συνεπώς, ο άνθρωπος αποκομμένος από κάθε συνειδητή επαφή με τη Ζωτική και Αθάνατη Αρχή του, είναι πλέον ένας φυλακισμένος, αιχμάλωτος του ίδιου του εαυτού και της κατώτερης θνητής του φύσης. Αυτό το οποίο του απομένει, είναι να διατρέξει εκ νέου τα βήματά του, να πάψει να είναι σκλάβος των αυτοδημιούργητων ψευδαισθήσεών του και των θέλγητρων «εγκόσμιων αποκτημάτων» και να γίνει ένας ελεύθερος άνθρωπος, ο οποίος θα αναλάβει να διαμορφώσει τον εαυτό του μέσα σε μία αναγεννημένη Ανθρωπότητα. Από την άλλη μεριά, εάν δεν επιτευχθεί, εάν δεν αναζωογονηθεί η Θεία Ουσία Ζωής κατά τη διάρκεια της παροικίας μας σε αυτόν τον

κόσμο, θα χαθεί η ευκαιρία την οποία προσφέρει η ζωή σε σαρκωμένες συνθήκες, αφού η μετά θάνατον κατάσταση, όπως δίδασκαν τα Αρχαία Μυστήρια, δεν προσφέρεται για εργασία επί τέτοιου έργου, αλλά για αναψυχή και ανάπαυση, κατάσταση κατά την οποία καμία πραγματική πρόοδος δεν επιτυγχάνεται. Η εργασία, όπως εννοείται υπό την παρούσα οπτική γωνία και η Αναψυχή μετά από αυτή, συνιστά ένα ρυθμό δραστηριότητας και αδράνειας: ένα ρυθμό όμοιο με αυτόν τον οποίο βιώνουμε καθημερινά όσον αφορά στην αφύπνιση και στον ύπνο, στην εργασία και στην ανάπαυση. Ωστόσο, το να μιλήσουμε περί Αναψυχής, είναι ακόμη πιο δύσκολο απ' όσο είναι το να μιλάμε περί φιλοσοφικής Εργασίας² διότι αφορά σε ένα θέμα για το οποίο ελάχιστοι αφιερώνουν ιδιαίτερη μέριμνα – η υποκειμενική όψη της ζωής της ψυχής, διάφορη ως προς την αντικειμενική όψη η οποία, για τους περισσότερους ανθρώπους, είναι η μόνη προς το παρόν γνωστή σε αυτούς. Όμως, για τον συνετό, η μελέτη του υποκειμενικού ημίσεως της ζωής είναι εξίσου σημαντική όσο εκείνη του αντικειμενικού ημίσεως και χωρίς αυτήν δεν μπορεί να ολοκληρώσει τον κύκλο της αυτογνωσίας του. Η «ημέρα», δηλαδή η ευκαιρία για εργασία και συνεπώς αυτο-τελείωση, δίδεται κανονικά στον κάθε ένα³ για τον κάθε ένα έρχεται η «νύχτα» κατά την οποία κανείς δεν μπορεί να εργαστεί για αυτό τον σκοπό⁴ έτσι, το πρωί και το βράδυ δε σηματοδοτούν παρά τα όρια μίας δημιουργικής ημέρας στη ζωή της ψυχής, κάθε τμήμα της οποίας είναι ένα απαραίτητο συμπλήρωμα για το άλλο.

Ο τέλειος άνθρωπος πρέπει να ενοποιήσει αυτά τα αντίθετα μέσα του⁵ ώστε τόσο για εκείνον, όσο και για το Δημιουργό του, το σκότος και το φως γίνουν και τα δύο όμοια. Η παλιά απόκρυφη διδασκαλία του κόσμου πάνω σε αυτό το θέμα, κοινή σε όλη την Ανατολή, στην Αίγυπτο, στους Πυθαγόρειους και Πλατωνικούς και σε κάθε Μυστηριακή Σχολή, βρίσκεται συνοφισμένη όσο ξεκάθαρα θα επιθυμούσαμε στο έργο του Πλάτωνα «Φαίδων», το οποίο μπορούμε να μνημονεύουμε ως μία από τις πιο διδακτικές πραγματείες επί της βαθύτερης όψης της επιστήμης. Επιβεβαιώνει το μέγα ρυθμό της ζωής – της γέννησης και του θανάτου ως ανωτέρω και καταδεικνύει πώς η ψυχή, κατά την εξέλιξή της, υφαίνει και ενδύεται αρκετά σώματα και συνεχώς μεταναστεύει από αντικειμενικές σε υποκειμενικές καταστάσεις και το αντίστροφο, περνώντας από την εργασία στην αναψυχή – ανάπαυση και το αντίστροφο ξανά, αρκετές φορές κατά το μεγάλο καθήκον της αυτο-πραγμάτωσης. Και εάν ο Πλάτων δεν ήταν, όπως έχει λεχθεί πραγματικά κάποια στιγμή για αυτόν, παρά ο Μωυσής ομιλών σε Αττική Ελληνική, δε θα πρέπει να εκπλαγούμε ανακαλύπτοντας την ίδια μυητική διδασκαλία να αποκαλύπτεται δια των λόγων του ίδιου του Μωυσή. Ο γνωστός ψαλμός προσευχή του Μωυσή δε δηλώνει ότι ο άνθρωπος συνεχώς «επαναφέρεται εις τον χουν», ότι στη συνέχεια μία φωνή ακούγεται να λέει «ΕΠΙΣΤΡΕΨΑΤΕ ΥΙΟΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ» (Ψαλμοί, 90:3) και ότι ο υποκείμενος πνευματικός κόσμος είναι το καταφύγιό του από τη μία αντικειμενική εκδήλωση στην άλλη;